

Sygn. akt IV U 1315/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jacek Liszka

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Houda

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania A. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 29 sierpnia 2014 roku nr (...)

w sprawie A. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się A. Ł. emeryturę począwszy od dnia 21 lipca 2014 roku.

Sygn. akt IV U 1315/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

dnia 4 grudnia 2014 roku

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 29 sierpnia 2014 roku odmówił A. Ł. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, iż odwołujący nie spełnia warunków, od których zależy prawo do emerytury. Ubezpieczony wprawdzie ukończył 60 lat i posiada udokumentowany okres składkowy i nieskładkowy wynoszący ponad 27 lat, jednakże nie wykazał wymaganych co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, co nie daje podstaw do przyznania świadczenia emerytalnego na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł A. Ł. domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do emerytury. Na uzasadnienie podniósł, że posiada co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych przy uwzględnieniu pracy w (...) przy montażu konstrukcji stalowych na wysokości na dowód czego wniósł o przysłuchanie wymienionych w odwołaniu świadków.

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny domagał się jego oddalenia, powołując argumentację z zaskarżonej decyzji i podnosząc, że ZUS nie zaliczył wnioskodawcy pracy w (...), ponieważ brak było prawidłowo sporządzonych świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach z tego zakładu pracy.

Bezsporne między stronami było:

A. Ł. urodzony dnia (...) roku ukończył 60 lat. Posiada na dzień 1.01.1999 r. łączny staż zatrudnienia wynoszący ponad 27 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Sąd Okręgowy ustalił nadto następujący stan faktyczny:

W okresie od 4.07.1978 r. do 31.12.1993 r. odwołujący się był zatrudniony w (...) S.A. w B. na stanowisku monter urządzeń i konstrukcji metalowych pracując na wysokości. Przedsiębiorstwo to zajmowało się budową hal, rurociągów, estakad stalowych w dużych zakładach przemysłowych takich jak huty, cukrownie, cementownie na terenie kraju i za granicą. Pracę na stanowisku monter konstrukcji metalowych wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Polegała ona na montowaniu konstrukcji stalowych np. hal i była to praca na wysokości. Chociaż na samym początku wznoszenia konstrukcji prace rozpoczynały się na poziomie 0., to zaraz po ustawieniu słupów, wychodziło się na nie, odpinało liny i montowało belki. Była to więc praca na wysokości nawet do 100 m. Odwołujący pracował na budowie Huty (...), Huty (...) cementowni w (...)i (...), przy budowie hali w G., przy remoncie hali i urządzeń w J., na cukrowni w R., przy budowie zbiornika w T. na ul. (...). Pracował także na budowie eksportowej w Bułgarii (14.03.1985-20.12.1987) jako monter konstrukcji metalowych na wysokości. W trakcie przedmiotowego zatrudnienia otrzymywał dodatek oraz przechodził badania wysokościowe, innych prac poza pracą montera konstrukcji stalowych nie wykonywał. W okresie od 18.11.1993 r. do 31.12.1993 r. korzystał z urlopu bezpłatnego.

W okresach od 01.01.1994 r. do 31.08.1995 r. i od 1.09.1995 r. do 30.11.1999 r. kiedy odwołujący był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w T. na stanowisku monter o najwyższych kwalifikacjach stale w wymiarze pełnego etatu wykonywał prace montera konstrukcji metalowych na wysokości. Na urlopie bezpłatnym przebywał w okresach 5.02.1994-31.10.1994, 1.08.1995-31.08.1995, 18.10.1995-17.11.1995, 11.03.1996-31.03.1997.

Dowód:

- akta ZUS,
- zeznania odwołującego się k. 14,
- zeznania świadków J. K. i S. K. – k. 13-14,
- akta osobowe odwołującego się.

Przedmiotowy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zalegające w aktach organu emerytalnego i aktach osobowych odwołującego się, jak również w oparciu o jego zeznania oraz świadków.

Dokumenty dające podstawę dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd uznał za autentyczne i wiarygodne. Poza tym treść i forma tych dokumentów nie budziły zastrzeżeń i wątpliwości uczestników postępowania, nie ujawniły się też takie okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu, a które podważałyby wiarygodność tej kategorii dowodów i godziły w ich moc dowodową od strony materialnej czy formalnej. Dokumenty urzędowe stanowiły zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), a dokumenty prywatne, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 kpc).

Wiarygodne w ocenie Sądu były także zeznania odwołującego się, jak i świadków. Korespondowały one z materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Depozycje te nie zawierały żadnych wewnętrznych sprzeczności, były logiczne i spójne. Razem wzięte dały pełny i jasny obraz badanej rzeczywistości.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania było ustalenie czy odwołującemu przysługuje prawo do emerytury w niższym wieku z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Z analizy stanowiska procesowego organu emerytalnego wynika, że zastrzeżenie ZUS budzi fakt, iż okoliczność ta nie została wykazana stosownymi dokumentami, które byłyby dla organu emerytalnego wiążące.

Z powyższych względów zwrócić uwagę należy na regulację zawartą w art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (tekst jedn. Dz.U. z 2013 roku poz. 1440 ze zm.) zgodnie, z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, tj. 60 lat życia dla mężczyzny, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (czyli w dniu 1.01.1999 r.) osiągnęli:

1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat dla mężczyzny.

Zgodnie z ust. 2 tego przepisu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Z kolei według art. 32 wyżej powołanej ustawy zgodnie, z którym ubezpieczonymi urodzonymi przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącymi pracownikami (o których mowa w ust 2-3 tegoż artykułu), zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 – tj. 65 lat w przypadku mężczyzn. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa powyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Przepis art. 32 ust. 4 powołanej ustawy stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za owe przepisy dotychczasowe wymienione zarówno w art. 32 ust. 2 jak i w art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) wydanego na podstawie upoważnienia zawartego w art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. 1982 r. Nr 40 poz. 267 ze zm.).

Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 lutego 2002 roku (sygn. akt III CZP 30/2001, opubl. OSNAPiUS 2002/10 poz. 243) zawarte w art. 32 ust. 4 ustawy odesłanie do przepisów dotychczasowych, sankcjonujących obowiązywanie rozporządzenia, można odnosić tylko do tych przepisów rozporządzenia, które regulują materię określoną w przepisie ustawy, a więc wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk, oraz warunki, na jakich osobom wykonującym te prace przysługuje prawo do emerytury. Zachowały zatem moc przepisy § 4-8a określające wiek emerytalny i okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracowników wykonujących prace wyszczególnione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, przepisy § 9-15 określające wiek emerytalny i warunki przechodzenia na emeryturę osób zatrudnionych w szczególnym charakterze, a ponadto przepis § 3 określający ogólny wymagany okres zatrudnienia oraz przepis § 2 ust. 1 stanowiący, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Zgodnie zatem z § 4 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż odwołujący spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury. Otóż ukończył 60 lat, posiada wymagany okres ogólnego stażu pracy, bo wynoszący ponad 27 lat, jak również legitymuje się okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na stanowiskach objętych wykazem A cytowanego rozporządzenia wynoszącym co najmniej 15 lat pracy.

Należy również zauważyć, iż zgodnie z art. 473 k.p.c. w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się żadnych ograniczeń dowodowych. To sprawia, że fakt zatrudnienia, bądź jego brak w warunkach szczególnych może być dowodzony za pomocą każdego środka dowodowego, w tym z zeznań stron i świadków.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody z zeznań odwołującego i zeznań świadków w sposób jednoznaczny potwierdziły, że odwołujący w okresie od 4.07.1978 r. do 31.12.1993 r. będąc zatrudnionym w (...) S.A. w B., oraz okresie od 01.01.1994 r. do 31.08.1995 r. i od 1.09.1995 r. do 30.11.1999 r. kiedy był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w T. pracował na stanowisku montera konstrukcji stalowych na wysokości. Wówczas to (z wyłączeniem wskazanych powyżej okresów kiedy przebywał na urlopie bezpłatnym) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zajmował się montowaniem konstrukcji stalowych na wysokości, innych prac nie wykonywał. Opisaną pracę należy zaliczyć do prac wymienionych w Wykazie A Dziale V pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jako prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości.

Tym samym, biorąc pod uwagę wymieniony okres pracy łącznie z okresem zaliczonym przez ZUS odwołujący spełnia wymagany warunek co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Mając powyższe na uwadze, działając na mocy wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu emeryturę począwszy od dnia 21.07.2014 r., tj. od dnia złożenia wniosku o przedmiotowe świadczenie.